

Blijdschap
na droefheid.

Een Paaschverhaal door JOHANNA.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

... „het had maar heel weinig gescheeld, of ik had nu ook dáár gelegen.“ blz. 23.

BLIJDSCHAP NA DROEFHEID

EEN PAASCHVERHAAL

DOOR

JOHANNA

TWEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Zou er wel ooit een grooter en hopeloozer droefheid gevoeld zijn, dan die de discipelen, de vrienden en vriendinnen des Heeren, gevoelden, toen zij daar hun geliefden Heer en Heiland in het graf zagen nederleggen?

Ik geloof het niet. Hun droefheid was niet alleen zoo groot, omdat hun Meester en Vriend gestorven was, en zij Zijn vriendelijk aangezicht dus nooit meer zouden wederzien, en ook Zijn wijze, liefderijke en vertroostende woorden nooit meer zouden hooren, maar hierom ook, dat nu aan al de groote en heerlijke verwachtingen, die zij van Hem gekoesterd hadden, geheel en al de bodem was ingeslagen. Zij hadden gedacht en gehoopt, dat Hij Israël verlossen zou, verlossen van zijn overheerschers: de Romeinen; en dat Hij Zijn volk eer en heerlijkheid zou schenken, nog grooter en heerlijker dan Israël bezeten had in de roemrijke dagen van Koning David en Salomo. Nu . . . nu was al die hoop, en waren al die schoone verwachtingen als rook vervlogen. Jezus was dood, gestorven als een diep gezonken, verachtelijk boosdoener, aan het vloekhout! Dát was wat anders dan, als Over-

winnaar en Koning, Jeruzalem binnen te rijden! Dat hadden ze nooit kunnen denken van Hem, dien zij krankten hadden zien genezen, melaatschen zien reinigen; ja, zelfs dooden opwekken. *Hij*.... ter dood gebracht, gestorven en begraven!... O, het was vreeselijk!

Voor deze groote, bittere droefheid van 's Heeren discipelen bestond geen troost; daarom juist was zij zoo verschrikkelijk. Zij konden over niets anders denken en spreken dan over hun verloren Vriend. Zij treurden bij Zijn graf, totdat... totdat eindelijk hun oogen geopend werden, en zij hun Heiland, verrezen uit het graf, vóór zich zagen staan. Toen wisten zij, dat Hij een sterke Held was, die macht had over den allérgrootsten en allerverschrikkelijksten vijand; dien vijand, op wien nog nooit iemand de overwinning had kunnen behalen, over... den dood.

Toen werd hun droefheid veranderd in een blijdschap, wonderbaar en heerlijk; een blijdschap, die tot in eeuwigheid zou duren. Deze blijdschap kan en zal ook het deel worden van allen, die den Heere Jezus aannemen als hun Verlosser en Zaligmaker. Zij werd ook het deel van den jongen, wiens geschiedenis ik u thans wil vertellen. Hij vond die blijdschap ook eerst na droefheid, dank zij Gods genade!

Jan Houtens was geen jongen van de allerbeste

soort. Dat hij wild was en veel van guitenstukjes hield, tel ik niet onder zijn ondeugden, want dat zijn gewone eigenschappen van een jongen en geen ondeugden te noemen. Maar dat hij zoo weinig eerbied had voor God en Zijn Woord; dat hij op de Zondagsschool nooit stil zat en steeds met zijn gedachten bij zijn knickers en zijn hoepel was, in plaats van bij het onderwerp, dat verteld werd; — zie, dat was treurig van Jan Houtens. Maar dat was nog niet het ergste. Onze gedachten kunnen wel eens tegen onzen wil afdwalen; doch bij Jan gebeurde dat niet *tegen*, maar *met* zijn wil. Ik vind het verschrikkelijk, dat ik het zeggen moet: hij gaf er niets om, als er uit den Bijbel verteld werd. Hij beschouwde het Zondagschooluur als een geschikte gelegenheid om met zijn vriend, Hendrik Zalm, te zitten praten en gekheid te maken. Zelfs onder het zingen, bidden en danken gedroeg hij zich niet eerbiedig en durfde ook dan nog met Hendrik te fluisteren.

Dikwijls werd Jan door zijn onderwijzer ernstig verboden; maar eens maakte hij het zóó bont, dat hij, na herhaalde waarschuwing, werd weggestuurd. Naar huis durfde hij toen niet gaan; want hij begreep, dat er wat voor hem zou opzitten, als hij binnenkwam en zeggen moest, dat hij om zijn onoplettendheid en oneerbiedig gedrag was weggejaagd. Hij wist niet beter te doen dan voor het Zondagsschoolgebouw heen en weer te slenteren

en tot verpoozing eens tegen het hek te leunen, totdat het lesuur verstreken was. Toen ging hij naar huis, in de hoop dat zijne ouders niet te weten zouden komen, wat er gebeurd was.

Heel groot was die hoop echter niet. Als er met een van de kinderen iets bijzonders gebeurd was, ging mijnheer Borgers altijd aan de ouders van dat kind het voorgevallene meedeelen. Dat wist Jan. Het zou wel een wonder zijn, als mijnheer Borgers het ditmaal verzuimde. „Doch, je kunt nooit weten,” dacht Jan. „Misschien heeft mijnheer vandaag geen tijd meer om te komen, want we wonen zoo veraf. Dat is een geluk!”

Die laatste omstandigheid was inderdaad oorzaak, dat mijnheer Borgers zijn bezoek bij Jan's ouders uitstelde. Een dag of wat na dien bewusten Zondagmiddag ging hij er eerst heen. Maar toen kon hij er niet toe komen, om dien goeden menschen bekend te maken met het wangedrag van hun zoon, want zij hadden al zorg en verdriet genoeg aan hun hoofd. Jan was namelijk doodziek geworden. Er heerschten op het dorp gevaarlijke koortsen, die reeds menigeen aan den rand van het graf gebracht hadden en sommigen zelfs ten grave hadden doen dalen. Nu was Jan er ook door aangetast en wel in hevige mate. De dokter had dien morgen zelfs ernstig het hoofd geschud, en toen Houtens vroeg: „Wat denkt u er van, Dokter?” geantwoord: „We zullen maar moed houden.” Dat was alles, wat hij

zeide. Hij had er niet veel moed op, maar dat durfde hij den bezorgden ouders niet zeggen. Ook had hij bij deze ziekte wel eens ondervonden, dat er toch genezing volgde, zelfs nadat hij den moed had opgegeven. Dus zei hij niet te veel en ook niet te weinig.

Daar lag nu die ondeugende Jan, ziek, doodziek. De koorts maakte hem onrustig, en zoodra hij de stem van zijn onderwijzer herkende, nam die onrust nog toe. Jan's geweten was in zijn ziekte ontwaakt; en woorden, waarop hij vroeger geen acht had geslagen, schoten hem nu te binnen, als om hem nog angstiger te maken. Zoo herinnerde hij zich gedurig, hoe hij eens was weggejaagd uit de Zondagsschool, en hoe hij, over het hek geleund, geluisterd had naar het lied, dat de kinderen daar binnen zongen:

Mogen wij ook eenmaal komen
 In des hemels heerlijkheid?
 Zou aan gindsche zilvren stroomen
 Ook voor ons zijn plaats bereid? . . . .

Die woorden waren hem zoo wèlbekend; hij had ze vroeger zoo dikwijls gedachteloos meegezongen, zoowel die vraag als het antwoord:

Ja, aan elk, die heeft vernomen
 Jezus' stem, en is gekomen,
 Heeft de Heer bij al Zijn vromen
 Plaats daar Boven toebereid.

Komt, ons harte dan gegeven
 Aan dien Heiland, vol genâ;
 Die Zijn eigen kostbaar leven
 Voor ons gaf op Golgotha!

Zonde en schuld kwam Hij vergeven,
 En het eeuwig zalig leven
 Wil Hij armen zondaars geven,
 Ja, oók òns, Halleluja!

Hij wist nog, hoe, onder het luisteren, even de gedachte in hem was opgekomen: „In des hemels heerlijkheid, aan die zilveren stroomen, zal voor ú geen plaats bereid zijn; wanneer ge niet naar Jezus' stem wilt luisteren.” Maar slechts even bleef die gedachte hem bij; de indruk er van was terstond weggevaagd, toen hij, na het eindigen van het Zondagsschooluur, Hendrik Zalm in het oog had gekregen. Al lachende en zwetsende over het gebeurde, waren ze toen samen naar huis geloopt.

Dat alles herinnerde Jan zich nu. En tegelijk bedacht hij zich, wat het zijn zou, als hij aan deze gevaarlijke ziekte sterven moest, zooals reeds menigeen daaraan gestorven was, en hij uit Gods mond zou moeten hooren: „Ga weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt!”

Mijnheer Borgers zei, toen hij Jan daar zoo ziek zag liggen, geen enkel woord over het wangedrag van zijn leerling. Hij sprak alleen eenige ernstige

en vertroostende woorden tot hem, bad met en voor hem en ging toen weer heen.

Verscheiden dagen zweefde Jan tusschen leven en dood. Zijn lichaam leed veel, maar zijn ziel nog oneindig meer. Hij verkeerde in het donkere dal der schaduwe des doods, maar gevoelde daarin niet de liefelijke en vertroostende nabijheid des Heeren, die den doodsnacht der Zijnen zoo heerlijk verlicht.

Zijn ouders zagen met smart, hoe onrustig Jan was. Eerst dachten zij, dat dit alleen kwam door zijn hevige ziekte, maar weldra merkte zijn moeder, dat er nog een andere en diepere oorzaak voor bestond: dat haar zoon zoo onrustig en angstig was over zijn zonden.

Heel veel kon de arme jongen niet spreken; maar uit de afgebroken woorden, die hij nu en dan uitte, kon zijn moeder toch wel opmaken, hoe zijn zonden, tegen God bedreven, hem benauwdten, en hoe vreeselijk hij er tegen opzag, om voor 's Heeren heilig aangezicht te verschijnen. Toen hij weinige dagen geleden luisterde naar het lied:

„Mogen wij ook eenmaal komen?”

had hij niet gedacht, dat hij zoo spoedig zou staan op de grenzen van de eeuwigheid, en evenmin dat hij, of hij wilde of niet, zichzelf in allen ernst deze vraag zou moeten doen, om daarop geen ander antwoord te kunnen geven dan dit:

„Neen, *ik* zal daar niet komen.”

Zou hij daar inderdaad niet kunnen komen?

Jan's ouders waren menschen, die God vreesden, en wier grootst verlangen was, dat ook hun eenig kind Hem zou toebehooren. Zoodra zijn moeder nu merkte, hoe het in Jan's binnenste gesteld was, gevoelde zij, te midden van haar zorgen en verdriet, toch een groote vreugde. Zij geloofde vast en zeker, dat deze weg van droefheid en benauwdheid over zijn zonden hem tot licht en blijdschap zou leiden, want droefheid over de zonde, door Gods Geest gewekt, werkt het leven.

Daarom fluisterde zij haar zoon van tijd tot tijd enkele van Gods vertroostende beloften toe, zooals: „Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol,” en: „De Zoon des menschen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was.”

Omdat Jan, niettegenstaande zijn onverschilligheid, toch uit Gods Woord, en op de Zondagschool en tehuis, nog meer opgevangen had dan men denken zou, zoo waren dit geen onbekende klanken voor hem, en greep hij die beloften in zijn zwakken en angstigen toestand als een redmiddel aan. Ook deed het hem onuitsprekelijk veel goed, als hij zijn moeder voor hem hoorde bidden, niet alleen om het behoud van zijn leven, maar ook om dat van zijn onsterfelijke ziel. Zachtjes bad hij dan die woorden met haar mee. En ook dikwijls,

als zijn moeder dacht, dat hij sliep, omdat hij zoo doodstil lag, vroeg hij God om vergeving van zijn zonden en om een nieuw en rein hart.

Het was in het begin van de lijdensweken, toen de dokter zei, dat hij in Jan's toestand een gunstige verandering zag komen.

„Vindt u dat werkelijk, Dokter?” vroeg Houtens. Hij zelf vond het niet, en zijn vrouw evenmin. Zij zagen nog geen beterschap, maar het geoeffend en kundig oog van den geneesheer zag reeds de eerste sporen van herstel, en zijne herhaalde verzekering bracht eindelijk eenige hoop in de harten van de ouders.

De jongen lag daar zoo heel stil; eigenlijk, alsof hij dood was. Het was met zijn lichaam evenzoo gesteld als met zijn ziel: de beterschap was bij beide voor het gewoon menschelijk oog nog onzichtbaar. Zoomin men sporen van terugkeerende gezondheid bij hem kon ontdekken, evenmin kon men thans nog aan hem zien, dat hij zich berouwvol en verlangend gewend had tot den Heere Jezus. Maar de Heiland zag alles wel, en Gods engelen zagen het ook. Reeds hadden zij hunne harpen genomen en vol vreugde een danklied gezongen, omdat een zondaar zich tot God had bekeerd.

Na dien dag, waarop de dokter voor 't eerst

hoop had gegeven, begon Jan langzaam te herstellen. Het duurde geen twee dagen meer, of zijn ouders zagen, dat de dokter gelijk had gehad. En hoe blijde waren zij, dat God hun zoon hun als 't ware had wedergegeven!

Zoodra Jan wat sterker werd, kwam zijn moeder allen dag bij zijn bed zitten en las hem uit den Bijbel voor. Omdat het nu in de lijdensweken was, zocht zij die hoofdstukken uit de vier Evangeliën op, waarin het lijden en sterven van den Heere Jezus Christus beschreven staat.

Voor het eerst in zijn leven luisterde Jan naar deze geschiedenis, zooals men daarnaar altijd behoort te luisteren: met de grootste aandacht en belangstelling. In zijn gedachten volgde hij den Zaligmaker naar Jeruzalem. Het was hem, als zag hij Hem met Zijn discipelen door de straten gaan, om Zich te begeven naar het huis, waar Hij met hen den laatsten Paaschmaaltijd zou gaan houden. Hij zag Hem daar zitten, terwijl Hij Zijn laatste afscheidswaarden sprak. Hij zag Hem daarna door de verlaten donkere straten gaan naar Gethsémané en Hem daar nedervallen in de grootste zielsbenauwdheid en droefheid. Daarna zag hij Hem, o gruweldaad! verraden worden door Judas, Hem aangegrepen door de handen van booze, ruwe menschen. Hij zag Hem staan vóór Kajafas, den Hoogepriester; Hem verloochend worden door Zijn discipel Petrus; Hem daarna vóór Pilatus bespot,

gegeeseld, gekroond met de martelende doornenkroon, en Hem daarna hangen aan het vloekhout, tusschen twee boosdoeners in!

O, hoe was het mogelijk, hoe was het mogelijk geweest, dat hij dat alles vroeger had kunnen aanhooren, zonder dat het hem trof! Hoe was het mogelijk geweest, dat hij onder het vertellen van deze geschiedenis op de Zondagsschool had kunnen zitten, alsof er iets verteld werd van niet het minst belang; alsof het hem niets aanging; ja, dat hij dikwijls daarbij had kunnen lachen en praten!

Nu eerst gevoelde hij: wat ben ik slecht en verdorven; en geloofde hij:

Ja, *ik* kost Hem die slagen,
 Die smarten en dien hoon;
Ik doe dat kled Hem dragen,
 Dat riet, die doornenkroon.
Ik sloeg Hem al die wonden,
 Voor *mij* moet Hij daar staan,
Ik deed door *mijne* zonden
 Hem al die jamm'ren aan.

„Moeder!” zei Jan op zekeren morgen, toen zijn Moeder hem had voorgelezen, hoe de zwakke Pilatus den Heiland tot den kruisdood had overgegeven, „ik kan niet anders dan maar gedurig denken aan dat vreeselijk lijden van den Heere Jezus. Vroeger dacht ik daar nooit over na. Het was altijd, alsof het mij niet aanging; maar nu

geloof ik, dat Hij het ook ondergaan heeft voor mij, ja voor mij. Ik wil Hem liefhebben en Hem dienen. Maar ik gevoel wel, dat het heel moeilijk zal zijn, om, als ik weer heelemaal beter ben, te leven naar Zijn wil."

Jan dacht aan de Zondagsschool. Als hij er weer naar toe mocht gaan, zou hij o zoo gaarne luisteren naar wat daar verteld werd. Maar het zou zoo moeilijk zijn, om Hendrik Zalm aan het verstand te brengen, dat hij onder het vertellen en zingen en bidden niet meer met hem mocht lachen en praten. Hendrik zou zoo gek opkijken. Hij zag diens spottend gezicht al. O, hoe vreeselijk zou het zijn, als het met hem weer den ouden verkeerden weg opging, en hij weer dezelfde ondeugende jongen van vroeger werd.

Moeder had nog nooit gehoord, wat er op dien Zondag vóór zijn ziekte met hem gebeurd was. Nu zij ophield met lezen, vertelde Jan haar alles naar waarheid. Hij vroeg haar, of zij hem wilde vergeven, dat hij haar de schande had aangedaan van weggestuurd te worden van de Zondagsschool.

Moeder vergaf hem dat gaarne. Zij was dubbel verblijd, niet alleen omdat God haar kind de gezondheid had wedergegeven, maar bovenal, omdat God hem zoo genadig was geweest. Zij raadde hem aan, om den Heere Jezus te zeggen, waar hij zoo bevreesd voor was; want Hij, die voor de zonden gestorven was en alle macht bezat, zou

hem ook sterkte kunnen geven, om in de verzoeking staande te blijven.

Het was Paaschfeest, toen Jan in zoover hersteld was, dat hij weer voor het eerst naar de Zondagschool kon gaan.

Nog nooit in zijn leven had Jan recht Paaschfeest gevierd. De geschiedenis, waarover wij ons op het Paaschfeest verheugen mogen, kende hij wel; maar enkel het weten van wat op den Opstandingsmorgen in den hof van Jozef van Arimathea plaats had, vervult ons nog niet met de ware Paaschvreugde. Die Paaschvreugde kunnen we alleen maar gevoelen, wanneer wij, zooals de discipelen, van den Heiland alle heil en vreugde verwachten voor onze ziel.

En dat nu had Jan leeren doen in de dagen van zijn zware ziekte, die hem aan den rand van het graf had gebracht. Een dubbel nieuw leven was hem geschonken. Zijn lichaam was als uit den dood tot het leven weergekeerd, en ook aan zijn ziel was het nieuwe en ware leven door God gegeven.

Tusschen vader en moeder in, stapte Jan naar de kerk. In geen acht weken had hij daar gezeten. Hoe herinnerde hij zich nog dien laatsten keer, dat hij daar geweest was. Hoe onverschillig had hij zich toen gedragen. Hij wist nog heel flauw, dat de dominee toen gepreekt had over de opstanding van Lazarus; maar *wat* er van gezegd was geworden, dat kon hij niet in zijn gedachten terug-

roepen. Hij had er niet naar geluisterd, maar de ruitjes van de kerkraden zitten tellen; en hij had zóó heen en weer gedraaid, dat zijn moeder hem meer dan eens bestraffend had moeten aanzien.

Nu zou hij de ruitjes, waardoor de Paaschzon zoo vriendelijk scheen, niet gaan tellen, maar aandachtig luisteren naar de heerlijke Paaschgeschiedenis. Nu zou hij niet ongeduldig heen en weer draaien, verlangende dat de preek maar uit was, en hij naar huis kon gaan; neen, nu verlangde hij te hooren spreken over den Overwinnaar van zonde en dood, die in Zijne ontferming ook hem het leven had gegeven.

Alles was als het ware nieuw voor hem. De tonen van het kerkorgel, dat jubelend zijn Opstandingslied door de gewelven deed weergalmen, hadden hem nog nooit zoo schoon in de ooren geklonken. Den Psalm des lofs, dien de gemeente des Heeren aanhief, hief ook hij mede aan:

„De steen, dien door de tempelbouwers
Veracht'lijk was een plaats ontzegd,
Is, tot verbazing der beschouwers,
Van God ten hoofd des hoeks gelegd.
Dit werk is door Gods alvermogen,
Door 's Heeren hand alleen geschied,
Het is een wonder in onze oogen;
Wij zien het, maar doorgronden 't niet.

Gij zijt mijn God! U zal ik loven,
 Verhoogen Uwe majesteit!
 Mijn God! niets gaat Uw roem te boven;
 U prijs ik tot in eeuwigheid!
 Laat ieder 's Heeren goedheid loven,
 Want goed is de Oppermajesteit!
 Zijn goedheid gaat het al te boven;
 Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!"

Neen, nog nooit had Jan een Psalm zoo eerbiedig en blijde medegezongen als thans.

Aandachtig volgde hij in zijn bijbeltje de woorden, die de predikant voorlas: „En laat na den Sabbat, als het begon te lichten, tegen den eersten dag der week, kwam Maria Magdalena, en de andere Maria, om het graf te bezien. En zie, er geschiedde eene groote aardbeving; want een engel des Heeren, nederdalende uit den hemel, kwam toe, en wentelde den steen af van de deur en zat op denzelfven. En zijne gedaante was gelijk een bliksem, en zijne kleeding wit gelijk sneeuw. En uit vrees van hem zijn de wachters zeer verschrikt geworden en werden als dooden. Maar de engel, antwoordende, zeide tot de vrouwen: „Vreest gijlieden niet; want ik weet, dat gij zoekt Jezus, die gekruisigd was. Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats, waar de Heere gelegen heeft.”

Jan kon er zoo inkomen, wat het voor die twee

vrouwen moest geweest zijn, toen zij den ver-
rezen Heiland eenige oogenblikken, nadat de engel
haar verteld had, dat Hij opgestaan was, ontmoetten.
Toen hij zoo kort geleden den dood nabij was
geweest, had Jezus ook hem ontmoet. En hij hoopte
nu zoo vurig, dat Jezus hem nooit verlaten zou.

Terwijl Jan zoo dacht, wendde hij even de oogen
van den preekstoel af en sloeg ze omhoog naar de
galerij der kerk. Daar zag hij een jongen zitten,
hem zoo welbekend, die allerlei telegrafische tee-
kenen tegen hem zat te maken, om zijn aandacht
tot zich te trekken. Die jongen was zijn vriend,
Hendrik Zalm.

Het was heel natuurlijk, dat Hendrik blij was,
toen hij Jan weer in de kerk zag zitten. Dit was
een duidelijk bewijs, dat Jan weer beter was. Maar
het was verkeerd van Hendrik, dat hij in de kerk
aan zijn blijdschap lucht wilde geven, door met
zijn handen en oogen, en met zijn gezicht, zooveel
hij slechts durfde, zonder dat het den menschen
in het oog viel, Jan's aandacht op zich te willen
vestigen.

Jan zag hem en knikte hem van uit de verte toe.
Daarmee was Hendrik echter niet tevreden. Hij
bleef maar aldoor met zijn bewegingen voortgaan;
en waarlijk, Jan's oogen werden er even door
geboeid, en zijn aandacht van de preek afgeleid.
En dat wel juist op het oogenblik, toen de prediker
zoo'n duidelijke en mooie beschrijving gaf van de

ontmoeting van den engel met de vrouwen aan het graf. Die vrouwen, die altijd nog maar dachten, dat de Heiland dood in het graf nederlag, en nu hoorden: „Hij is hier niet, Hij is opgestaan!”

Maar Jan wilde niet afgeleid worden; hij wilde niet meer zoo oneerbiedig en verkeerd handelen, als hij vroeger gedaan had. Zoodra hij gevoelde, hoe de oude invloed van Hendrik zich weer bij hem deed gelden, zond hij een stil gebed op tot den Heiland en vroeg: „Och, lieve Heere Jezus! ik wil zoo graag U altijd toebehooren en Uw wil doen, — wil me helpen, om nooit weer oneerbiedig te zijn.”

Toen richtte hij zijn oogen van de galerij af en weer naar den preekstoel heen, met een krachtige poging en een vast voornemen, om ze niet meer naar den kant te richten, van waar de verzoeking tot hem kwam. De Heere zegende die poging, door hem Hendrik geheel en al te doen vergeten, en door zijn ziel te vervullen met die wonderbare blijdschap, die al Gods kinderen gevoelen, wanneer zij Gods wil doen.

„Wel, Jan! ik ben blij, dat ik je hier weer zie. Jongen, jongen! ik had niet gedacht, dat je ooit weer op de Zondagsschool terug zoudt komen,” sprak mijnheer Borgers, toen Jan 's middags op de Zondagsschool verscheen. Mijnheer Borgers zag Jan vriendelijk in het nog wat bleek gelaat en

vervolgde toen op ernstigen toon: „Wat zal dat een heerlijk Paaschfeest voor je zijn, Jan!”

Mijnheer Borgers had den knaap gedurende zijn ziekte getrouw bezocht en wist dus alles van hem af. Hij herinnerde zich nog, hoe op zekeren morgen Jan den dood zeer nabij scheen te zijn. Zijn ouders stonden diep bedroefd bij zijn bed, en zijn moeder zeide: „Ach, Mijnheer! als ik maar zeker wist, dat hij een kind van God was, en bij Hem in den hemel kwam, dan zou ik hem gewillig kunnen afstaan. We zouden wel heel bedroefd zijn en ons kind hier op aarde erg missen; maar we zouden toch getroost zijn door de wetenschap, dat we hem eenmaal voor eeuwig zouden weerzien vóór den troon van God.”

„Ja,” voegde zijn vader er aan toe, „liever zag ik hem nu bekeerd sterven, dan hem te zien opgroeien tot een slecht mensch.”

„Maar het liefst van alles zag ik hem beter worden en opgroeien tot een jongeling en man, die den Heiland toebehoort. *Dat* is mijn allergrootst verlangen. *Dat* is mijn hartewensch. *Dat* is mijn vurig gebed,” zeide zijn moeder.

En zie, die wensch zou worden verhoord, die bede zou worden vervuld.

God wilde hem wel hard kastijden,
 Maar stortte hem niet in den dood;
 Verzachtte vaderlijk zijn lijden
 En redde hem uit allen nood.

Droefheid was hier in blijdschap veranderd.

Al de jongens van de Zondagsschool keken Jan aan, alsof hij voor het eerst in hun midden verscheen, en Hendrik Zalm was o zoo vriendelijk voor hem.

„Kom maar weer naast me zitten, Jan!” zei hij, terwijl hij een eindje opschoof.

Zoodra Jan naast hem zat, vroeg hij hem: „Zeg, wou je me van morgen in de kerk niet zien? Ik merkte heel goed, dat je niet naar me woudt kijken. Zeg, kijk eens, wat een mooi nieuw zakmes ik hier heb. Het knipt zoo echt, en het is zoo scherp.”

„Stil!” zei Jan, terwijl hij opstond, met zijn pet in de hand. „Mijnheer Borgers gaat bidden.”

„Dat zal ook wat hinderen,” antwoordde Hendrik, maar nu iets zachter, want er kwam stilte onder de kinderen.

Hendrik ging, ook zelfs onder het gebed, maar steeds door met fluisteren. Vroeger vond Jan dat niets erg; nu hinderde het hem geweldig. Hij gaf Hendrik geen antwoord, maar bleef eerbiedig zijn oog en gesloten houden en bad in zijn hart met den voorganger mee. Zijn geheele ziel stemde er mee in, toen de onderwijzer dankte voor den knaap, die, hersteld uit zware krankheid, thans weer voor het eerst hier tegenwoordig mocht zijn, en bad, dat hij tot in eeuwigheid Gods eigendom mocht zijn.

Hendrik hield ook onder 't vertellen maar niet op, pogingen aan te wenden om Jan aan het lachen

te brengen. Ook knipte hij onophoudelijk met zijn nieuw zakmes. Dat laatste vooral was voor Jan een zware verzoeking, want welk jongenshart kan ongevoelig blijven voor een mooi nieuw zakmes?

Jan wenschte echter niet afgeleid te worden. Hij wilde luisteren naar de Paaschgeschiedenis. Wel had hij er dien morgen reeds over hooren spreken; maar het kwam hem voor, dat hij er nooit genoeg van hooren kon. Het was zoo heerlijk, nóg eens en nóg eens weer te hooren, dat de Heere Jezus waarlijk was opgestaan uit den dood, en eeuwig voor de Zijnen leeft en hen in allen strijd wil helpen en ook zal doen overwinnen.

„Wat ben jij een rare vervelende jongen geworden,” zei Hendrik aan het eind van het Zondagschooluur. „Je bent een jongen, waar niets meer aan is. Zoo saai en zoo vervelend ben je geworden, heel anders dan vroeger.”

Jan dacht er eerst over, om maar weg te loopen, zonder een woord te spreken. Dat leek hem zeker het gemakkelijkst. Maar zou het ook het beste geweest zijn? Dat geloofde hij niet, en daarom zei hij: „Hoor eens, Hendrik! als het geen Zondagschool is, wil ik graag met je praten en gekheid maken en heel graag naar je zakmes kijken; maar op de Zondagsschool moet je me met rust laten. Dán wil ik luisteren, weet je.”

Eerst sprak Jan zacht en bedeesd; maar onder

het spreken werd zijn stem vaster en flinker, en eindelijk stond hij daar als een kleine held, zoodat Hendrik er over verwonderd was en niets anders zeide dan: „Hoe dat zoo, Jan? Vroeger deed je toch altijd met me mee.”

„Wel, zie je!” antwoordde Jan — beide knapen, langzaam voortwandelende, hadden intusschen het kerkhof bereikt — „het had maar heel weinig gescheeld, Hendrik! of ik had nu ook dáár gelegen.” Hij stond stil en wees met zijn hand naar de zerken en de graszoden, waaronder zoo veel ouden en jongen hun laatste slaap sliepen.

„En” — vervolgde hij — „als ik een jongen was gebleven, zooals ik er vroeger een was, dan . . . O, Hendrik! ik kan er niet aan denken, waar ik dan nu wezen zou. Maar de Heere heeft me weer beter gemaakt, en nu wil ik niet langer zoo zijn als vroeger, maar ik wil luisteren, als er over Hem gesproken wordt.”

Hendrik was nooit als Jan zoo dicht bij den dood geweest; maar nu hij daar stond vlak bij de plaats, waar de dooden rustten, en waar ook zijn makkertje bijna was heengebracht, gevoelde hij toch wel iets van den ernst van Jan's woorden, en begon hij een weinig er van te begrijpen, hoe Jan zoo spreken kon, en waarom hij op de Zondagsschool liever wilde luisteren dan babbelen.

De beide jongens vervolgden nu verder hun weg naar huis. In ik geloof, dat zij niet beschaamd en

verschrikt zouden hebben moeten zwijgen, wanneer de verrezen Heiland eens onverwacht lichamelijk bij hen was gekomen, zooals Hij eenmaal gedaan had bij de twee wandelaars naar Emmaus. Ik geloof, dat Jezus hun gerust had kunnen vragen: „Wat zijn dat voor redenen, die gij, al wandelende, onder elkander verhandelt?” Zij zouden Hem alles cerlijk hebben kunnen vertellen.

Voordat Jan zijn huis bereikte, had hij Hendrik's zakmes van ganscher harte bewonderd. Den volgende Zondag, toen de jongens weer naast elkander zaten, om te hooren, wat Mijnheer Borgers vertellen zou, werd het zakmes niet voor den dag gehaald. Ook begon Hendrik niet te praten en te lachen. En onder het vertellen, en onder het bidden was hij niet langer zoo oneerbiedig.

Mijnheer Borgers verklaarde later menigmaal, dat hij op de Zondagsschool geen beter en opletender toehoorders had dan de twee vrienden Jan Houtens en Hendrik Zalm. God had groote dingen aan beide knapen gedaan.
